

Strasbourg den 17.4.2018
COM(2018) 212 final

2018/0104 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om säkrare identitetskort för unionsmedborgare och uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar rätten till fri rörlighet

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2018) 110 final} - {SWD(2018) 111 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Det är av central vikt att säkerställa säkerheten i resehandlingar och identitetshandlingar för att bekämpa terrorism och organiserad brottslighet samt för att skapa en verklig säkerhetsunion. Många av EU:s förslag på senare år för att förbättra och stärka förvaltningen av de yttre gränserna förutsätter säkra resehandlingar och identitetshandlingar. Ändringen av kodexen om Schengen gränserna¹ nyligen gör det obligatoriskt att systematiskt kontrollera alla personer och kontrollera deras resehandlingar, oavsett innehavarens nationalitet, mot Schengens informationssystem (SIS) och Interpols databas över stulna och förkomna resehandlingar.

EU-medborgarna är allt rörligare. Över 15 miljoner EU-medborgare uppehåller sig i en medlemsstat där de inte är medborgare, och över 11 miljoner arbetar i en sådan medlemsstat². Över en miljard personer reser varje år inom EU eller passerar unionens yttre gränser³.

Detta förslag ingår i handlingsplanen från december 2016 för att stärka EU:s insatser mot bedrägerier med resehandlingar,⁴ där kommissionen angav åtgärder för att avhjälpa brister i handlingars säkerhet, däribland identitetskort och uppehållshandlingar, med anledning av de senaste terroristattackerna i Europa. Syftet med handlingsplanen fick därefter stöd i rådets slutsatser⁵, som följde på upprepade uppmaningar från rådet om att förbättra säkerheten hos identitetshandlingar och uppehållshandlingar⁶.

I sitt meddelande från 2016 ”Att höja säkerheten i en rörlig värld – starkare yttre gränser och förbättrat informationsutbyte i kampen mot terrorism”⁷ framhöll kommissionen behovet av säkra resehandlingar och identitetshandlingar när det är nödvändigt att fastställa en persons identitet på ett säkert sätt och betonade att en bättre hållning vore att använda motståndskraftiga system som förebygger missbruk och hot mot den inre säkerheten som beror på bristande dokumentssäkerhet. I sin rapport 2017 om EU-medborgarskapet åtog sig kommissionen att analysera de politiska alternativen för att förbättra säkerheten på identitetskort och uppehållshandlingar.⁸

Bland de tjugosex medlemsstater som utfärdar identitetskort till sina medborgare är det vanligt att inneha identitetskort och i 15 medlemsstater är det obligatoriskt.⁹ I enlighet med

¹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/458 av den 15 mars 2017 om ändring av förordning (EU) 2016/399 vad gäller stärkandet av kontroller mot relevanta databaser vid de yttre gränserna.

² Årlig rapport för 2016 om arbetskraftens rörlighet inom EU (uppgifter från år 2015).

³ Tabell över EU-medborgares gränspassager 2015 (alla skäl) - http://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php/Tourism_statistics.

⁴ COM(2016) 790 final.

⁵ Rådets slutsatser om kommissionens handlingsplan för att stärka EU:s insatser mot bedrägerier med resehandlingar, antagna den 27 mars 2017 <http://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2017/03/27/jha-travel-document-fraud>.

⁶ Redan år 2005 antog medlemsstaterna enhälligt rådets slutsatser om minimisäkerhetsstandarder för nationella ID-kort (rådets dok. 14390/05). Detta följdes upp av en resolution år 2006 <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=SV&f=ST%2014938%202006%20INIT>.

⁷ COM(2016) 602 final.

⁸ Rådets slutsatser om rapporten om EU-medborgarskapet 2017, antagna den 11 maj 2017 <http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9080-2017-INIT/se/pdf>.

⁹ I fem andra medlemsstater måste medborgarna inneha en icke specificerad handling för att kunna styrka sin identitet. I praktiken är denna handling vanligen ett identitetskort.

EU-lagstiftningen om fri rörlighet för personer (direktiv 2004/38/EG¹⁰) kan EU-medborgare använda identitetskort som resehandling, både när de reser inom EU och när de reser in till EU från länder utanför unionen, och det är vanligt att identitetskort används vid resor. Medlemsstaterna har avtal med en rad länder utanför unionen som gör det möjligt för EU-medborgare att resa med sina nationella identitetskort. Detta omfattar även resor till tredjeland i syfte att delta i terroristverksamhet och sedan återvända till EU.

I nuläget är det stora skillnader på säkerhetsnivån hos nationella identitetskort utfärdade av medlemsstaterna och uppehållstillstånd för EU-medborgare bosatta i en annan medlemsstat samt deras familjemedlemmar, vilket ökar risken för förfalskning och dokumentbedrägerier och leder till praktiska svårigheter för medborgare som vill utöva sin rätt till fri rörlighet.

EU-medborgarna använder också sina identitetskort för att styrka sin identitet i dagliga kontakter med offentliga eller privata organ när de utövar sin rätt att fritt uppehålla sig i andra EU-länder (rörliga EU-medborgare).

I enlighet med direktiv 2004/38/EG får rörliga EU-medborgare och deras familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat också handlingar som styrker att de är bosatta i värdmedlemsstaten. Upphållshandlingar är inte resehandlingar, men uppehållskort som utfärdas till rörliga EU-medborgares familjemedlemmar, som själva inte är medborgare i någon medlemsstat, ger tillsammans med pass innehavaren rätt att resa in till EU utan visering när de följer med eller återförenas med en EU-medborgare.

Förfalskningar av handlingar eller felaktig information om sakförhållanden som påverkar rätten att uppehålla sig i landet fastställs som de mest relevanta bedrägerifallen enligt direktivet¹¹, som genom artikel 35 ger möjlighet att ingripa mot detta.

Mot denna bakgrund är det centralt att EU och i synnerhet medlemsstaterna intensifierar sina ansträngningar för att förbättra säkerheten hos handlingar som utfärdas till EU-medborgare och deras familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare. Säkrare handlingar är viktiga för en bättre säkerhet inom EU och vid unionens yttre gränser och för att kunna utveckla en effektiv och verklig säkerhetsunion. Införlivande av biometriska kännetecken, i synnerhet fingeravtryck, gör handlingarna tillförlitligare och säkrare. Det är i detta sammanhang mycket viktigt att så snabbt som möjligt fasa ut handlingar med bristande säkerhetsdetaljer.

I Europeiska kommissionens arbetsprogram för 2018 finns en presentation av lagstiftningsinitiativet Refit som ska förbättra säkerheten hos identitetskort och uppehållshandlingar som utfärdas till EU-medborgare och deras familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat.¹² Syftet är att öka säkerheten i Europa genom att avhjälpa säkerhetsbrister som beror på osäkra handlingar och göra det lättare för EU-medborgare och deras familjemedlemmar att utöva rätten till fri rörlighet inom EU genom att öka tillförlitligheten hos och acceptansen av deras handlingar i gränsöverskridande situationer.

---

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

¹¹ COM(2009) 313 final.

¹² Frågan diskuterades även inom ramen för Refit-plattformen (Yttrande från Refit-plattformen om en skrivelse från en medborgare (LtL 242) angående identitets- och resehandlingar, 7 juni 2017). I Refit-plattformen uppmanades kommissionen att undersöka om det går att harmonisera identitets- och uppehållshandlingar, eller några av deras utmärkande drag, för att underlätta den fria rörligheten och minska de problem som EU-medborgare som rör sig mellan olika länder upplever i sitt värdland.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

EU erbjuder sina medborgare ett område med frihet, säkerhet och rättvisa utan inre gränser, där den fria rörligheten för personer garanteras samtidigt som lämpliga åtgärder vidtas avseende förvaltningen av de yttre gränserna, asyl, invandring samt förebyggande och bekämpande av brottslighet och terrorism. Européerna anser att den fria rörligheten är en av den europeiska integrationsprocessens tydligaste framgångar. Den omfattar rätten att resa in till och resa ut från andra medlemsstaters territorium och rätten att uppehålla sig och bosätta sig där. Åtgärder som avser den fria rörligheten är nära sammankopplade med åtgärder som vidtas för att garantera säkerheten i Europeiska unionen.

Många av EU:s säkerhetsåtgärder bygger på säkra resehandlingar och identitetshandlingar, däribland de systematiska kontrollerna i Schengens informationssystem som krävs enligt kodexen om Schengen gränserna¹³. Ett bättre informationsutbyte genom att EU:s informationssystem för säkerhet, gränsförvaltning och migration görs interoperabla på det sätt som nyligen föreslagits av kommissionen¹⁴ är också beroende av säkrare handlingar, däribland för att de behöriga myndigheterna ska kunna utföra identitetskontroller på EU:s medlemsstaters territorium.

Direktivet om fri rörlighet (2004/38/EG) fastställer villkoren för utövandet av rätten till fri rörlighet och bosättning (tillfällig och permanent) i unionen för EU-medborgare och deras familjemedlemmar. Direktivet föreskriver att EU-medborgare och deras familjemedlemmar med giltigt identitetskort får resa in i och bo i en annan medlemsstat och ansöka om lämpliga uppehållshandlingar. Men direktivet innehåller inga föreskrifter om format eller standarder för identitetskort som får användas för att resa in till eller ut ur EU:s medlemsstater. Direktivet inför inte heller några särskilda standarder för uppehållshandlingar som utfärdas till EU-medborgare och deras familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat, förutom att titeln på de senare handlingarna ska vara ”uppehållskort för en unionsmedborgares familjemedlem”(jfr artikel 10.1 i direktiv 2004/38).

På senare år har EU-standarder införts för flera identitetshandlingar och resehandlingar som används i Europa. EU:s lagstiftning innehåller redan bestämmelser om standarder för säkerhetsdetaljer och biometriska inslag (ansiktsbilder och fingeravtryck) i pass och resehandlingar som utfärdats av medlemsstaterna¹⁵ och om enhetligt format för viseringar¹⁶ och uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare¹⁷. Dessa standarder tillämpas även för tillstånd för lokal gränstrafik¹⁸ och för tillstånd som utfärdas inom ramen för EU:s lagstiftning om laglig migration. En ny gemensam utformning av uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare har nyligen antagits i syfte att ytterligare förbättra deras

---

¹³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/458 av den 15 mars 2017 om ändring av förordning (EU) 2016/399 vad gäller stärkandet av kontroller mot relevanta databaser vid de yttre gränserna.

¹⁴ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en ram för interoperabilitet mellan EU-informationssystem (polissamarbete och rättsligt samarbete, asyl och migration), COM(2017) 794 final.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en ram för interoperabilitet mellan EU-informationssystem (gränser och viseringar) och om ändring av rådets beslut 2004/512/EG, förordning (EG) nr 767/2008, rådets beslut 2008/633/RIF, förordning (EU) 2016/399 och förordning (EU) 2017/2226.

¹⁵ Förordning (EG) nr 2252/2004 (EUT L 385, 29.12.2004, s. 1). Storbritannien och Nordirland samt Irland omfattas inte av denna åtgärd.

¹⁶ Förordning (EG) nr 1683/95 (EGT L 164, 14.7.1995, s. 1).

¹⁷ Förordning (EG) nr 1030/2002 (EGT L 157, 15.6.2002, s. 1).

¹⁸ Förordning (EG) nr 1931/2006 (EUT L 405, 30.12.2006, s. 1).

säkerhetsdetaljer.¹⁹ I avsaknad av harmonisering kan medlemsstaterna välja det format de önskar för uppehållskort och permanenta uppehållskort som utfärdas för familjemedlemmar till en EU-medborgare som utövar rätten till fri rörlighet om familjemedlemmen är tredjelandsmedborgare. De kan därvid välja att använda samma ”enhetliga format” som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland²⁰ vilken som sagt ändrades år 2017, förutsatt att personens ställning som familjemedlem till en unionsmedborgare tydligt anges på kortet och att man undviker sammanblandning med uppehållstillstånd som omfattas av förordning nr 1030/2002²¹. År 2008 uttryckte medlemsstaterna sin önskan att använda det enhetliga formatet i detta syfte i ett uttalande från rådet,²² och flera medlemsstater rättade sig efter detta åtagande, som inte är rättsligt bindande.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORCIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Enligt artikel 21 i EUF-fördraget har unionsmedborgarna rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier. Artikel 21 ger unionen möjlighet att agera och anta bestämmelser för att underlätta utövandet av rätten att röra sig fritt och uppehålla sig på medlemsstaternas territorium om åtgärder krävs för att nå detta mål. Det ordinarie lagstiftningsförfarandet är tillämpligt.

Den föreslagna förordningen syftar till att underlätta EU-medborgarnas utövande av rätten till fri rörlighet i en säker omgivning, dvs att underlätta möjligheterna att resa till och bosätta sig i vilken medlemsstat som helst med sitt nationella identitetskort och att kunna förlita sig på dessa kort som ett tillförlitligt bevis för medborgarskap samt möjligheten att förlita sig på uppehållshandlingar som utfärdas till dem när de bosatt sig i en annan medlemsstat än den där de är medborgare.

Förslaget kommer att leda till säkrare handlingar, tack vare förbättrade säkerhetsdetaljer på nationella identitetskort och uppehållshandlingar, som kommer att göra det möjligt att utöva rätten till fri rörlighet på ett säkrare sätt. Detta kommer att skydda offentliga myndigheter samt EU-medborgare och deras familjemedlemmar från brott, förfalskningar och dokumentbedrägerier. Förslaget syftar därmed till att förbättra den övergripande säkerheten inom EU.

Artikel 21.2 i TFEU ger en uttrycklig rättslig grund för åtgärder som ska underlätta utövandet av den fria rörligheten för EU-medborgare, däribland genom åtgärder som ska minska risken för bedrägerier som tar sig uttryck i dokumentförfalskning och genom att säkerställa det företroende som den fria rörligheten kräver.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Terroristhotet i Europeiska unionen är gränsöverskridande och kan inte hanteras enbart av enskilda medlemsstater. Terrorister och grova brottslingar är verksamma över gränserna och

---

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1954 av den 25 oktober 2017 om ändring av rådets förordning (EG) nr 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland.

²⁰ Rådets förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (EGT L 157, 15.6.2002, s. 1).

²¹ I enlighet med artikel 5a i rådets förordning nr 1030/2002.

²² Rådets dokument av den 11 juni 2008 (13.06), PV/CONS 26 JAI 188, 8622/08 ADD 1.

dokumentbedrägerier har, såsom framhölls i handlingsplanen från år 2016, blivit en företeelse som underlättar deras brottsliga verksamhet. Säkra identitetskort och uppehållshandlingar är avgörande för det förtroende som behövs för fri rörlighet inom ett område med frihet och säkerhet.

Europeiska unionen är vidare fast besluten att underlätta den fria rörligheten för personer inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Hittills har medlemsstaterna utövat sin behörighet att vidta nationella åtgärder i fråga om identitetshandlingar och uppehållshandlingar utan att nödvändigtvis beakta syftet att underlätta den fria rörligheten för personer eller att förbättra säkerheten inom unionen. Flera åtgärder har redan vidtagits för att avhjälpa problem som framkommit på nationell nivå. Vissa medlemsstater har till exempel inrättat onlineregister som ger allmänheten och den privata sektorn möjlighet att kontrollera handlingars äkthet. Det finns dock ingen gemensam attityd till hur dessa handlingars säkerhetsdetaljer bör förbättras och vilka uppgifter som absolut bör finnas i handlingarna. Detta ger fortlöpande problem i medlemsstaterna och banar väg för dokumentförfalskning.

Om inga åtgärder vidtas konsekvent på EU-nivå kan säkerhetsluckorna inte hanteras på ett uttömmande sätt. Avsaknaden av åtgärder på EU-nivå kommer även att leda till praktiska problem för EU-medborgare, nationella myndigheter och företag i en situation där medborgarna bor och reser inom unionen och över unionens gränser. För att kunna lösa systemproblem avseende säkerhet och fri rörlighet, säkerställa god säkerhet på nationella identitetskort och uppehållshandlingar och införa gemensamma minimistandarder är det uppenbart att åtgärder behövs på EU-nivå. Syftet med förslag för att förbättra den nuvarande situationen kan inte uppnås på nationell nivå. Dessa handlingar har en inneboende europeisk aspekt eftersom de är kopplade till utövandet av rätten till fri rörlighet inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Förslaget till förordning kräver inte att medlemsstaterna ska börja utfärda handlingar som idag inte utfärdas.

- **Proportionalitetsprincipen**

EU:s åtgärder kan bidra med väsentligt mervärde när det gäller hanteringen av dessa utmaningar och är i många fall det enda sättet att uppnå och bibehålla ett enhetligt och ömsesidigt förenligt system. Säkerheten inom Europeiska unionen och vid dess yttre gränser har utsatts för väsentligt tryck under de senaste månaderna och åren. Pågående utmaningar för säkerheten har satt fokus på den ofrånkomliga kopplingen mellan den fria rörligheten för personer inom Europeiska unionen och vikten av en god förvaltning av de yttre gränserna. Åtgärder för att förbättra säkerheten och förvaltningen av de yttre gränserna, såsom systematiska kontroller i databaserna av personer, däribland EU-medborgare, som passerar de yttre gränserna, försvagas om huvudinstrumentet för att identifiera medborgarskap är problematiskt till och med i nationella sammanhang.

Medborgarna kan inte heller förlita sig på sina handlingar för att kunna utöva sina rättigheter om de inte är säkra på att handlingarna godtas utanför den medlemsstat som utfärdat dem.

Genom att undanröja svagheter och införa minimikrav på vilken typ av uppgifter som absolut bör finnas på dessa handlingar och krav på gemensamma säkerhetsdetaljer för alla utfärdande medlemsstater blir det lättare att utöva rätten till fri rörlighet och öka säkerheten inom EU och vid unionens gränser. Många medlemsstater har redan utvecklat och infört manipulerings säkra identitetskort. Fullständig harmonisering krävs inte och därför föreslås proportionerliga åtgärder som säkerställer minimisäkerhetsstandarder för handlingarna. Detta omfattar införande av obligatoriska fingeravtryck, som är det mest tillförlitliga sättet att fastställa personers identitet, och som dessutom är en proportionerlig åtgärd med tanke på de

säkerhetshot som unionen står inför. För uppehållskort som utfärdas till familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare öreslås att samma format används som det som redan överenskommit på unionsnivå genom förordning nr 1030/2002 avseende uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare, som den förordningen är tillämplig på.

- **Val av instrument**

En förordning är det enda rättsliga instrument som säkerställer direkt och gemensam tillämpning av EU-lagstiftningen i samtliga medlemsstater. På ett område där avvikelser har visat sig försvåra den fria rörligheten och säkerheten innebär en förordning att man kan säkerställa den önskade gemensamma verkan.

3. SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsförfarandet kombinerade olika verktyg med allmän räckvidd såsom offentligt samråd och mer målriktade samråd med medlemsstaterna och med olika grupper av aktörer. Refit-plattformen uppmanar kommissionen att undersöka om det går att harmonisera identitets- och uppehållshandlingar, eller några av deras utmärkande drag, för att underlätta den fria rörligheten och minska de problem som EU-medborgare som rör sig mellan olika länder upplever i sitt värdland.

Närmare upplysningar om resultaten av samrådet finns i bilaga 2 till den konsekvensbedömning som åtföljer förslaget.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen tilldelade ett kontrakt till Centre for Strategy & Evaluation Services (CSES) för att göra en underökning av EU:s politiska initiativ avseende uppehållshandlingar och identitetshandlingar i syfte att underlätta utövandet av rätten till fri rörlighet (undersökningen avslutades i augusti 2017).

En genomgång av begreppen i förslaget gjordes av kommissionens gemensamma forskningscentrum.

Annan användbar information fanns i en undersökning som Milieu utförde i maj 2016 för Europaparlamentet, med titeln ”The legal and political context for setting up a European identity document” (Den rättsliga och politiska kontexten för införande av en europeisk identitetshandling)²³.

- **Konsekvensbedömning**

Konsekvensbedömningen till det här förslaget ledde till ett positivt yttrande från nämnden för lagstiftningskontroll, som hade vissa förbättringsförslag.²⁴ Konsekvensbedömningen gick igenom flera alternativ avseende identitetskort och uppehållshandlingar och jämförde dem med dagens situation oförändrad, däribland icke-bindande instrument, minimikrav och bredare harmonisering. Dagens situation utan åtgärder ansågs otillfredsställande och bredare harmonisering bedömdes inte vara proportionerligt.

Det rekommenderade alternativet blev därför att fastställa minimisäkerhetsstandarder för identitetskort och gemensamma minimikrav för uppehållshandlingar som utfärdas till EU-medborgare samt att i fråga om uppehållskort som utfärdas till unionsmedborgares

---

²³ [http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/556957/IPOL_STU\(2016\)556957_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2016/556957/IPOL_STU(2016)556957_EN.pdf)

²⁴ <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia>

familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare använda det gemensamma enhetliga format som fastställts för uppehållstillstånd för tredjelandsmedborgare. Dessa åtgärder bör åtföljas av icke-bindande instrument, för att säkerställa ett smidigt genomförande som anpassas till de särskilda situationerna och behoven i varje medlemsstat.

Åtgärderna i detta alternativ kommer att öka acceptansen av handlingarna inom hela EU och de förbättrade säkerhetsdetaljer på handlingarna som krävs enligt alternativet kommer att leda till direkta och återkommande kostnadsbesparingar och minskat krångel för unionsmedborgare och deras familjemedlemmar, offentliga förvaltningar (såsom gränsvakter som kontrollerar handlingarna) samt offentliga och privata tjänsteleverantörer (flygbolag, hälsovård, banker, försäkringsbolag och sociala myndigheter).

Andra fördelar med det rekommenderade alternativet var att det minskar möjligheterna till dokumentbedrägeri och identitetsstöld och förbättrade den övergripande säkerheten (minskning av möjligheterna till brott, bedrägeri och terrorism) inom EU och vid dess yttre gränser. Obligatorisk lämning av fingeravtryck lades till det rekommenderade alternativet avseende identitetskort för att ytterligare öka verkan på säkerheten. Införlivande av två biometriska kännetecken (ansiktsbild och fingeravtryck) kommer att underlätta identifieringen av personer och göra att dokumentets säkerheten hos identitetskort för EU-medborgare och uppehållskort som utfärdas till familjemedlemmar som är tredjelandsmedborgare anpassas till de standarder som används för pass som utfärdas till EU-medborgare respektive uppehållstillstånd som utfärdas till tredjelandsmedborgare som inte är familjemedlemmar till EU-medborgare. Fri rörlighet för personer kommer också att underlättas av förbättrade handlingar eftersom de kommer att tillåta snabbare, enklare och säkrare användning av handlingarna.

Utfasningsperioden kortades till fem år för sådana identitetskort och uppehållskort för familjemedlemmar till EU-medborgare som inte uppfyller de standarder som beskrivs i det rekommenderade alternativet. De minst säkra handlingarna ska fasas ut inom två år. Ytterligare dröjsmål med att genomföra förändringarna skulle skapa säkerhetsluckor under lång tid och minska verkan och samstämmigheten med andra nyligen antagna säkerhetsåtgärder inom EU och vid dess yttre gränser. Den kortare utfasningsperioden kommer att påskynda säkerhetsfördelarna som de förbättrade handlingarna medför.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Förslaget finns med i kommissionens arbetsprogram för 2018 inom ramen för Refit-åtgärderna avseende ett område med rättvisa och grundläggande rättigheter som bygger på ömsesidigt förtroende.

Initiativet följer efter ett yttrande av Refit-plattformen. I ett yttrande²⁵ uppmanade Refit-plattformen kommissionen att undersöka om det går att harmonisera identitets- och uppehållshandlingar, eller några av deras utmärkande drag, för att underlätta den fria rörligheten och minska de problem som EU-medborgare som rör sig mellan olika länder upplever i sitt värdland.

Kommissionen har även övervägt möjligheterna att förenkla förfaranden och minska den administrativa bördan. Förslaget gynnar medborgarna, företagen och de offentliga förvaltningarna. Konsekvensbedömningen beräknade även de årligen återkommande kostnadsbesparingar som skulle kunna åstadkommas bland annat genom snabbare kontroller innan boarding vid flygningar inom EU, snabbare kontroller inom hela EU av handlingar innan bankkonto kan öppnas och minskade utbetalningar av kompensation till myndigheter

---

²⁵ Refit-plattformens yttrande XIII.3a som antogs i juni 2017.

och flygbolag. Medborgare, företag och offentliga förvaltningar kommer också att gynnas av minskade kostnader och minskat krångel genom bättre kunskaper om handlingarnas format och de rättigheter som är kopplade till handlingarna, tack vare bättre acceptans av säkrare handlingar.

- **Grundläggande rättigheter och uppgiftsskydd**

Förslaget påverkar positivt den grundläggande rätten till fri rörlighet och bosättning enligt artikel 45 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, genom att avhjälpa problem med erkännande av och otillräckligt säkerhet hos såväl identitetskort som uppehållshandlingar, i synnerhet för familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat. En tillförlitligare identifiering av personer kommer att möjliggöras tack vare användning av biometriska uppgifter, som samtidigt garanterar att personuppgifterna är korrekta och får adekvat skydd.

Förslaget medför behandling av personuppgifter, däribland biometriska uppgifter. Detta kan potentiellt inverka på enskildas grundläggande rättigheter, till exempel rättigheter som avses i artikel 7 i stadgan, avseende respekten för privatlivet, eller i artikel 8 avseende rätten till skydd av personuppgifter. Behandling av enskildas personuppgifter, däribland insamling, tillgång till och användning av personuppgifter, påverkar rätten till skydd av privatlivet och rätten till skydd av personuppgifter i enlighet med stadgan. Påverkan på dessa grundläggande rättigheter bör vara motiverad.²⁶

I fråga om rätten till skydd av personuppgifter, däribland datasäkerhet, är relevant EU-lagstiftning tillämplig²⁷ dvs förordning 2016/679. Inga undantag planeras från unionens system för uppgiftsskydd och tydliga bestämmelser och villkor samt goda garantier kommer att genomföras av medlemsstaterna i linje med EU:s regelverk om uppgiftsskydd när så är lämpligt. Det obligatoriska införlivandet av biometriska uppgifter i EU-medborgares identitetskort och uppehållskort som utfärdas till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat kommer att genomföras i enlighet med särskilda garantier som liknar de som används avseende pass och andra resehandlingar²⁸ samt uppehållstillstånd²⁹.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte unionens budget.

---

²⁶ Europeiska unionens domstol fastställde vilka kriterier som kan motivera sådana ingrepp i samband med förordning nr 2252/2004 i mål C-291/12 Schwarz mot Stadt Bochum, ECLI:EU:C:2013:670. Domstolen erinrade om att det krävs att begränsningar av rättigheter som stadfästs i stadgan ”föreskrivs i lag, att de är förenliga med det väsentliga innehållet i dessa rättigheter och, med beaktande av proportionalitetsprincipen, endast görs om de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller mot behovet av skydd för andra människors rättigheter och friheter”. Domstolen fann att kriterierna var uppfyllda med avseende på målet att dels ”förebygga att pass förfalskas, dels förhindra att de används i bedrägligt syfte”.

²⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF.

²⁸ Rådets förordning (EG) nr 2252/2004.

²⁹ Rådets förordning (EG) nr 1030/2002.

5. ÖVRIGA INSLAG

• **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

För att säkerställa en effektivare genomförande av de planerade åtgärderna och övervaka resultaten, kommer kommissionen att fortsätta arbeta nära tillsammans med berörda aktörer vid nationella myndigheter och EU-organ.

Kommissionen kommer att upprätta ett program för övervakning av denna förordnings utfall, resultat och konsekvenser. Övervakningsprogrammet ska ange vilka metoder som kommer att användas för att samla in uppgifter och andra nödvändiga bevis och med vilka intervaller detta kommer att ske. Medlemsstaterna ska ett år efter det att förordningen börjat tillämpas och därefter varje år till kommissionen överlämna information som anses avgörande för att på ett effektivt sätt övervaka hur förordningen fungerar. Största delen av informationen kommer att samlas in av de behöriga myndigheterna inom ramen för deras arbete och kommer därmed inte att kräva några ytterligare ansträngningar.

Kommissionen kommer att utvärdera den rättsliga ramens effektivitet, verkan, relevans, samstämmighet och mervärde på EU-nivå tidigast sex år efter tillämpningsdagen för att se till att det finns tillräckliga uppgifter om förordningens tillämpning. Utvärderingen ska omfatta samråd med aktörerna för att få feedback om lagstiftningsändringarnas verkan och genomförandet av de icke-bindande åtgärderna. Framstegen ska mätas mot situationen när rättsakten trädde i kraft.

• **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Kapitel I (artiklarna 1 och 2) i förslaget beskriver förordningens syfte och tillämpningsområde. Den avser alla handlingar som rör situationer när EU-medborgare och deras familjemedlemmar utövar sin rätt till fri rörlighet i enlighet med direktiv 2004/38/EG om fri rörlighet. Handlingarna omfattar nationella identitetskort som tillåter utresa från och inresa till en annan medlemsstat, uppehållshandlingar som utfärdas till EU-medborgare och uppehållskort som utfärdas till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat.

I kapitel II i artikel 3 fastställs allmänna krav, däribland minimikrav på säkerhetsdetaljer på nationella identitetskort. Kraven bygger på specifikationerna i Icaos dokument 9303. Icaos specifikationer är gemensamma för maskinläsbara resehandlingar och ska säkerställa en global interoperabilitet när dessa handlingar kontrolleras visuellt och maskinläsbart.

Artikel 4 beskriver de särskilda krav som ställs på insamling av biometriska uppgifter.

Artikel 5 inför en femårsperiod för utfasning av de äldre formaten, utom för kort som inte är maskinläsbara i enlighet med Icaos dokument 9303, del 3 (sjunde utgåvan, 2015), vilka måste fasas ut inom två år från den dag förordningen börjar tillämpas. Utfasningsperioderna ger EU och dess medlemsstater tid att så snabbt som möjligt avhjälpa befintliga säkerhetsbrister för identitetskort, samtidigt som hänsyn tas till krav på interoperabilitet om identitetskorten inte uppfyller de standarder som fastställs i fråga om maskinläsbarhet i Icaos dokument 9302 del 3.

Kapitel III (Artikel 6) handlar om uppehållshandlingar som utfärdas till EU-medborgare. Sådana handlingar står till förfogande för EU-medborgare som utövar sin rätt till fri rörlighet och fastställer deras rätt att uppehålla sig i värdmedlemsstaten, en rätt som garanteras direkt i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

De utgör även bevis på bosättning. Minimisäkerhetsstandarder för handlingarnas format kommer att underlätta andra medlemsstaters kontroller och äkthetskontroller, i synnerhet i medborgarens ursprungsmedlemsstat.

Kapitel IV handlar om uppehållskort som utfärdas till EU-medborgares familjemedlemmar som utövat sin rätt till fri rörlighet. Sådana kort utfärdas till familjemedlemmar som inte själva är unionsmedborgare. Handlingarna styrker den deriverade rätten att uppehålla sig i värdmedlemsstaten i egenskap av familjemedlem till EU-medborgare som utövat sin rätt till fri rörlighet. Om sådana familjemedlemmar är skyldiga att inneha visering i enlighet med förordning (EG) nr 539/2001 eller när så är lämpligt enligt nationell lagstiftning medger uppehållskorten undantag från skyldigheten att inneha visering när de följer med en unionsmedborgare eller reser för att återförenas med denne.

Eftersom handlingen under dessa omständigheter kan medge undantag från krav på visering bör säkerhetsinslagen på kortet stärkas. Säkerhetsdetaljerna bör i synnerhet vara desamma som i fråga om uppehållstillstånd som medlemsstaterna utfärdar till personer som inte är medborgare i en medlemsstat i enlighet med rådets förordning (EG) 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (artikel 7) i dess senaste lydelse. Men i enlighet med artikel 10.1 i direktiv 2004/38/EG måste handlingens titel innehålla en hänvisning till ställningen i egenskap av familjemedlem till en unionsmedborgare. Medlemsstaterna får använda en standardkod, i synnerhet om hänvisningen är för lång för att passa in i titelfältet.

Närmare bestämmelser om utfasning av uppehållskort som inte uppfyller kraven fastställs i artikel 8. Kort som redan utfärdats i det enhetliga formatet enligt rådets förordning nr 1030/2002 i dess senaste lydelse enligt förordning nr 380/2008 men som ännu inte innehåller de nya krav som införs genom förordning (EU) 2017/1954 kommer att fasas ut inom fem år efter den dag då den föreslagna förordningen börjar tillämpas. För övriga kort, som ännu inte innehåller de ändringar som införs genom förordning nr 380/2008 och som inte uppfyller den dokumentsäkerhetsnivån, föreskrivs en kortare utfasningsperiod på två år.

Kapitel V innehåller gemensamma bestämmelser för de tre olika typerna av handlingar.

Artikel 9 beskriver medlemsstaternas skyldighet att utse kontaktpunkter för tillämpningen av förordningen.

Artikel 10 fastställer ramen för skydd av personuppgifter och närmare bestämmelser om garantier för skydd av personuppgifter.

Artikel 11 föreskriver att kommissionen ska upprätta ett program för övervakning av denna förordnings utfall, resultat och konsekvenser.

Artikel 12 fastställer att kommissionen ska lägga fram en rapport om genomförandet av förordningen och en rapport om de viktigaste resultaten av utvärderingen för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Kommissionen bör genomföra utvärderingen av förordningen i enlighet med kommissionens riktlinjer för bättre lagstiftning och i enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016³⁰. För att kunna utarbeta en sådan rapport måste kommissionen kunna förlita sig på information från medlemsstaterna.

---

³⁰ Interinstitutionellt avtal av den 13 april 2016 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning. EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

Artikel 13 föreskriver att förordningen ska träda i kraft den dag som följer på offentliggörandet i *Europeiska unionens officiella tidning* och att den ska börja tillämpas 12 månader efter det att den trätt i kraft.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om säkrare identitetskort för unionsmedborgare och uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar rätten till fri rörlighet

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 21.2, med beaktande av Europeiska kommissionens förslag, efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten, med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹, med beaktande av Regionkommitténs yttrande², i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och av följande skäl:

- (1) EU-fördragen syftade till att underlätta fri rörlighet för personer, samtidigt som säkerheten och tryggheten för unionens befolkning säkerställs, genom att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, i enlighet med bestämmelserna i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.
- (2) Unionsmedborgarskap ger varje medborgare i unionen rätt till fri rörlighet inom vissa begränsningar och på vissa villkor. Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG genomför denna rättighet.³ Artikel 45 i stadgan om de grundläggande rättigheterna innehåller också bestämmelser om fri rörlighet och fri bosättning. Fri rörlighet medför rätt att resa ut ur och in i medlemsstaterna med giltigt identitetskort eller pass.
- (3) I enlighet med artikel 4 i direktiv 2004/38/EG ska medlemsstaterna utfärda och förnya identitetskort och pass till sina medborgare i enlighet med nationell lagstiftning. Enligt artikel 8 i direktiv 2004/38/EG får de även kräva att unionsmedborgare och deras familjemedlemmar ska registreras vid behöriga myndigheter. Medlemsstaterna är skyldiga att utfärda bevis om registrering till unionsmedborgare på de villkor som fastställs. Medlemsstaterna är även skyldiga

---

¹ EUT C [...], [...], s. [...].

² EUT C [...], [...], s. [...].

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (EUT L 158, 30.4.2004, s. 77).

att utfärda uppehållskort till familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat och att på ansökan utfärda intyg om permanent uppehållsrätt samt permanenta uppehållskort.

- (4) Artikel 35 i direktiv 2004/38/EG föreskriver att medlemsstaterna får vidta nödvändiga åtgärder för att neka, avbryta eller dra tillbaka en rättighet enligt detta direktiv i händelse av missbruk av rättigheter eller bedrägerier. Förfalskning av handlingar eller felaktig information om sakförhållanden som påverkar rätten att uppehålla sig i landet har i direktivet fastställts som typiska fall av bedrägerier.⁴
- (5) I handlingsplanen om dokumentsäkerhet från december 2016 berördes risken med falska identitetskort och uppehållshandlingar⁵, och i 2017 års rapport om EU-medborgarskapet åtog man sig att analysera de politiska alternativen för att förbättra säkerheten på identitetskort och uppehållshandlingar.
- (6) Den här förordningen kräver inte att medlemsstaterna inför identitetskort eller uppehållshandlingar när detta inte krävs enligt nationell lagstiftning, och den påverkar inte heller medlemsstaternas behörighet att utfärda andra typer av uppehållshandlingar enligt nationell lagstiftning utanför EU-lagstiftningens tillämpningsområde, till exempel uppehållskort som utfärdas till alla personer som är bosatta på territoriet, oavsett medborgarskap.
- (7) Den här förordningen påverkar inte medlemsstaternas användning av identitetskort och uppehållshandlingar med elektronisk identifieringsfunktion i andra syften och påverkar inte heller bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014⁶, som föreskriver ömsesidigt erkännande inom hela unionen av elektronisk identifiering för tillgång till offentliga tjänster och underlättar för medborgarna att röra sig mellan medlemsstaterna genom att kräva att elektronisk identifiering ska erkännas även i andra medlemsstater. Förbättringar av identitetskorten bör underlätta identifiering och bidra till att underlätta tillträdet till tjänster.
- (8) För att identitetskort och uppehållshandlingar ska kunna kontrolleras på ett korrekt sätt bör medlemsstaterna använda rätt benämning på de olika typerna av handlingar. För att underlätta kontroll av handlingarna i andra medlemsstater bör dokumentets benämning även finnas med på åtminstone ett annat av EU-institutionernas officiella språk.
- (9) Säkerhetsdetaljer krävs för att kontrollera om en handling är autentisk och för att fastställa personens identitet. Införande av minimisäkerhetsstandarder och införlivande av biometriska uppgifter på identitetskort och uppehållskort för familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat är ett viktigt steg på vägen för att göra användningen av handlingarna säkrare i unionen. Införlivande av sådana biometriska kännetecken bör ge medborgarna möjlighet att till fullo utnyttja sin rätt till fri rörlighet.

---

⁴ COM(2013) 837 final av den 25.11.2013, s. 7 och COM(2009) 313 final av den 2.7.2009, s. 15.

⁵ COM(2016) 790 final.

⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG (EUT L 257, 28.8.2014, s. 73).

- (10) Specifikationerna från Internationella civila luftfartsorganisationen (Icao) i dokument 9303 (sjunde utgåvan, 2015) om maskinläsbara handlingar som ska säkerställa global interoperabilitet, även för maskinläsbarhet och visuell inspektion, bör ligga till grund för denna förordnings syfte.
- (11) Förfarandet för att ta fingeravtryck och ansiktsbilder bör ta hänsyn till barns särskilda behov och bör tillämpas i enlighet med de garantier som fastställs i artikel 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna samt i Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter.
- (12) Att införa minimisäkerhetsstandarder och normer för formatet på identitetskort bör ge medlemsstaterna möjlighet att lita på handlingarnas äkthet när EU-medborgare utövar sin rätt till fri rörlighet. Möjligheten att föreskriva ytterligare nationella säkerhetsdetaljer behålls, men det bör säkerställas att sådana säkerhetsdetaljer inte begränsar effektiviteten hos de gemensamma säkerhetsdetaljerna eller negativt påverkar identitetskortens gränsöverskridande interoperabilitet, så att det går att läsa identitetskorten med hjälp av maskiner som används i andra medlemsstater än den utfärdande medlemsstaten.
- (13) Denna förordning ska följa de skyldigheter som fastställs i FN-konventionen om rättigheter för personer med funktionsnedsättning vilken ratificerats av samtliga medlemsstater och av unionen⁷. Därför bör det uppmuntras att man inför ytterligare detaljer som gör identitetskorten mer tillgängliga och användarvänliga för personer med funktionsnedsättning, till exempel synskadade.
- (14) Uppehållshandlingar som utfärdas till unionsmedborgare bör innehålla vissa uppgifter för att se till att de identifieras som uppehållshandlingar i samtliga medlemsstater. Detta bör främja erkännandet av EU-medborgarnas utnyttjande av rätten till fri rörlighet och de rättigheter som följer därav, men harmoniseringen bör inte gå utöver det som är lämpligt för att avhjälpa brister i de nuvarande handlingarna.
- (15) I fråga om uppehållshandlingar som utfärdas till familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat är det lämpligt att använda samma format och samma säkerhetsdetaljer som anges i rådets förordning (EG) nr 1030/2002⁸ om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland, i dess senaste lydelse enligt förordning (EU) 2017/1954⁹. Förutom att fungera som bevis på bosättning ger de även innehavaren rätt till undantag från krav på visering som annars skulle ha behövts, när de följer med en unionsmedborgare eller reser för att återförenas med denne inom unionens territorium.
- (16) Enligt artikel 10 i direktiv 2004/38/EG ska handlingar som utfärdas till familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat kallas ”uppehållskort för en unionsmedborgares familjemedlem”.

---

⁷ EUT L 23, 26.11.2009.

⁸ Rådets förordning (EG) nr 1030/2002 av den 13 juni 2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland (EGT L 157, 15.6.2002, s. 1).

⁹ EUT L 286, 1.11.2017, s. 9.

- (17) Identitetskort och uppehållskort som utfärdats till familjemedlemmar till en unionsmedborgare utan tillräckliga säkerhetsstandarder bör fasas ut med hänsyn både till säkerhetsrisken och de kostnader som uppkommer för medlemsstaterna. I allmänhet bör en period på fem år räcka för att få balans mellan hur ofta handlingarna brukar förnyas och behovet att avhjälpa befintliga säkerhetsbrister i Europeiska unionen. Men för kort som saknar viktiga detaljer, till exempel kort som inte är maskinläsbara, krävs dock en kortare period på två år av säkerhetsskäl.
- (18) De personuppgifter som behandlas i samband med tillämpningen av denna förordning omfattas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning)¹⁰. Det är nödvändigt att fastställa ytterligare garantier för behandlingen av personuppgifter. De registrerade bör uppmärksammas på att lagringsmediet i deras handlingar innehåller deras biometriska uppgifter som är tillgängliga även kontaktlöst, samt på de situationer där uppgifterna på deras identitetskort och uppehållshandlingar används. De registrerade bör ha tillgång till de personuppgifter som behandlas i deras identitetskort och uppehållshandlingar och få rätta dem.
- (19) Det är nödvändigt att i denna förordning ange på vilka grunder uppgifter samlas in och lagras på lagringsmediumet på identitetskort och uppehållshandlingar. I enlighet med nationell lagstiftning eller unionslagstiftningen får medlemsstaterna lagra andra uppgifter på ett lagringsmedium på identitetskortet eller uppehållshandlingen för användning avseende elektroniska tjänster eller andra syften. Tillåtelse för behandling av sådana uppgifter, däribland bestämmelser om insamling och för vilka syften de får användas, bör fastställas i nationell lagstiftning eller unionslagstiftningen. Alla nationella uppgifter bör fysiskt eller logiskt skiljas från de biometriska uppgifter som avses i denna förordning.
- (20) Medlemsstaterna bör börja tillämpa denna förordning senast 12 månader efter det att den trätt i kraft. Från och med förordningens tillämpningsdag bör medlemsstaterna utfärda handlingar som uppfyller kraven i denna förordning.
- (21) Kommissionen bör rapportera om tillämpningen av denna förordning tre år efter den dag då den började tillämpas, däribland om säkerhetsnivåns lämplighet. I enlighet med punkterna 22 och 23 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning¹¹ bör kommissionen utvärdera denna förordning med utgångspunkt i information som insamlats med hjälp av särskilda övervakningsavtal för att bedöma de faktiska effekterna av förordningen och behovet av eventuella ytterligare åtgärder.
- (22) Eftersom målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

---

¹⁰ EUT L 119, 4.5.2016, s. 1.

¹¹ Interinstitutionellt avtal av den 13 april 2016 mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning. EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

- (23) Denna förordning respekterar de grundläggande rättigheterna och iakttar de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet i fråga om respekten för privatlivet och familjelivet, skyddet av personuppgifter, rätten till fri rörlighet och rätt till ett effektivt rättsmedel.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

SYFTE, TILLÄMPNINGSSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

Denna förordning skärper säkerhetskraven i fråga om identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina medborgare och uppehållshandlingar som medlemsstaterna utfärdar till unionsmedborgare och deras familjemedlemmar när de utövar sin rätt till fri rörlighet.

Artikel 2

Tillämpningsområde

Denna förordning ska tillämpas på

- (a) identitetskort som medlemsstaterna utfärdar till sina egna medborgare i enlighet med artikel 4.3 i direktiv 2004/38/EG,
- (b) bevis om registrering vilket utfärdas till unionsmedborgare som uppehåller sig i en mottagande medlemsstat mer än tre månader i enlighet med artikel 8 i direktiv 2004/38/EG samt intyg om permanent uppehållsrätt som utfärdas till unionsmedborgare efter ansökan i enlighet med artikel 19 i direktiv 2004/38/EG,
- (c) uppehållskort som utfärdas till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat i enlighet med artikel 10 i direktiv 2004/38/EG och permanent uppehållskort som utfärdas till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat i enlighet med artikel 20 i direktiv 2004/38/EG.

KAPITEL II

NATIONELLA IDENTITETSKORT

Artikel 3

Säkerhetsstandarder/format/specifikationer

- (1) Identitetskort som utfärdas av medlemsstaterna ska ha format ID-1 och ska uppfylla minimisäkerhetsstandarderna i Icaos dokument 9303 (sjunde upplagan, 2015).

- (2) Handlingens benämning ("identitetskort") ska anges på det eller de officiella språken i den utfärdande medlemsstaten och på minst ett annat av EU-institutionernas officiella språk.
- (3) Identitetskort ska innefatta ett mycket säkert lagringsmedium som innehåller en ansiktsbild av innehavaren och två fingeravtryck i interoperatibla format.
- (4) Lagringsmediet ska ha tillräcklig kapacitet och möjlighet att garantera uppgifternas integritet, autenticitet och sekretess. De lagrade uppgifterna ska vara tillgängliga kontaktlöst och ska säkras på det sätt som anges i kommissionens genomförandebeslut, vilka ska antas i enlighet med artikel 2 i förordning (EG) nr 1030/2002.
- (5) Följande personer ska undantas från kravet på att lämna fingeravtryck:
  - (a) Barn under 12 år.
  - (b) Personer som det är fysiskt omöjligt att ta fingeravtryck på.
- (6) Medlemsstaterna får lägga till sådana detaljuppgifter och noteringar för användning inom landet som krävs med hänsyn till de nationella bestämmelserna.
- (7) Om medlemsstaterna inför ett dubbelt gränssnitt eller separat lagringsmedium i identitetskortet, ska detta lagringsmedium uppfylla kraven i relevanta ISO-standarder och får inte störa det lagringsmedium som avses i punkt 3.
- (8) Om medlemsstaterna lagrar uppgifter avsedda för elektroniska tjänster, såsom e-förvaltning och e-handel, i identitetskorten ska de nationella uppgifterna fysiskt eller logiskt separeras från de biometriska uppgifter som avses i punkt 3.
- (9) Om medlemsstaterna lägger till ytterligare nationella säkerhetsinslag på identitetskorten får detta inte minska kortens gränsöverskridande interoperabilitet eller effektivitet.
- (10) Identitetskort ska vara giltiga i högst tio år. Undantag får göras för vissa åldersgrupper.

Artikel 4

Insamling av biometriska kännetecken

- (1) Biometriska kännetecken ska samlas in av kvalificerad och vederbörligen bemyndigad personal, som utsetts av de nationella myndigheter som ansvarar för att utfärda identitetskort.
- (2) Om problem uppstår vid insamlingen av biometriska kännetecken ska medlemsstaterna säkerställa att lämpliga förfaranden finns för att garantera den berörda personens värdighet.

Artikel 5

Utfasning

Identitetskort som inte uppfyller kraven i artikel 3 ska bli ogiltiga när deras giltighetstid löper ut, eller fem år efter [*den dag då denna förordning börjar tillämpas*], beroende på

vilket som infaller först. Identitetskort som inte innehåller ett fungerande maskinläsbart fält (MRZ) som uppfyller kraven i Icaos dokument 9303 del 3 (sjunde upplagan, 2015) ska dock bli ogiltiga när deras giltighetstid löper ut, eller två år efter [*den dag då denna förordning börjar tillämpas*], beroende på vilket som infaller först.

KAPITEL III

UPPEHÅLLSHANDLINGAR FÖR UNIONSMEDBORGARE

Artikel 6

Minimiuppgifter som ska anges

Uppehållshandlingar som medlemsstaterna utfärdar till unionsmedborgare ska innehålla åtminstone följande uppgifter:

- (a) Handlingens benämning på det eller de officiella språken i den berörda medlemsstaten och på minst ett annat av EU-institutionernas officiella språk.
- (b) Tydlig angivelse av att handlingen utfärdas i enlighet med direktiv 2004/38/EG.
- (c) Handlingens nummer.
- (d) Innehavarens namn (efternamn och förnamn).
- (e) Innehavarens födelsedatum.
- (f) Utfärdandedatum.
- (g) Plats för utfärdande.

KAPITEL IV

UPPEHÅLLSKORT FÖR FAMILJEMEDLEMMAR SOM INTE ÄR MEDBORGARE I EN MEDLEMSSTAT

Artikel 7

Enhetligt format

- (1) När uppehållskort utfärdas till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat ska medlemsstaterna använda det format som fastställts genom rådets förordning (EG) nr 1030/2002 om en enhetlig utformning av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland, i dess senaste lydelse enligt förordning (EU) 2017/1954, och såsom den genomförs genom kommissionens beslut C(2002) 3069 av den 14 augusti 2002 om fastställande av tekniska specifikationer för den enhetliga utformningen av uppehållstillstånd för medborgare i tredjeland i dess senaste lydelse enligt kommissionens beslut C(2013) 6178 av den 30 september 2013.
- (2) Med avvikelse från punkt 1 ska det på kortet tydligt anges att det utfärdats i enlighet med direktiv 2004/38/EG och kortet ska benämnas ”uppehållskort för en unionsmedborgares familjemedlem” eller ”permanent uppehållskort för en unionsmedborgares familjemedlem”. Medlemsstaterna får använda den standardiserade koden ”Art 10 DIR 2004/38/EC” respektive ”Art 20 DIR 2004/38/EC”.

- (3) Medlemsstaterna får föra in uppgifter för nationell användning i enlighet med nationell lagstiftning. När sådana uppgifter förs in och lagras ska medlemsstaterna följa samma krav som de som fastställs i artikel 4 andra stycket i rådets förordning (EG) nr 1030/2002 i dess senaste lydelse enligt förordning (EU) 2017/1954.

Artikel 8

Utfasning av befintliga uppehållskort

- (1) Upphållskort, som utfärdats till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat i ett annat format än det som fastställs för uppehållskort i förordning (EG) nr 1030/2002 i dess senaste lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 380/2008 [*den dag den här förordningen träder i kraft*], ska bli ogiltiga när deras giltighetstid löper ut eller [*två år efter den dag då denna förordning börjar tillämpas*], beroende på vilket som infaller först.
- (2) Upphållskort, som utfärdats till unionsmedborgares familjemedlemmar som inte är medborgare i en medlemsstat i ett format som fastställts för uppehållskort för tredjelandsmedborgare i förordning (EG) nr 1030/2002 i dess senaste lydelse enligt förordning (EG) nr 380/2008, men i ett annat format än det som fastställs i förordning (EG) nr 1030/2002 i dess senaste lydelse enligt förordning (EU) 2017/1954 [*den dag den här förordningen träder i kraft*], ska bli ogiltiga när deras giltighetstid löper ut [*eller fem år efter den dag då denna förordning börjat tillämpas*], beroende på vilket som infaller först.

KAPITEL V GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 9

Kontaktpunkt

- (1) Varje medlemsstat ska utse en myndighet som ska vara kontaktpunkt för tillämpningen av denna förordning. Namnet på myndigheten ska anmälas till kommissionen och de övriga medlemsstaterna. Om en medlemsstat ändrar en behörig myndighet ska den informera kommissionen och övriga medlemsstater.
- (2) Medlemsstaterna ska säkerställa att kontaktpunkterna känner till och kan samarbeta med unionens befintliga berörda informations- och assistansorgan såsom Your Europe, SOLVIT, EURES, organ som inrättats i enlighet med artikel 4 i direktiv 2014/54/EU, Enterprise Europe Network och Points of Single Contact.

Artikel 10

Skydd av personuppgifter

- (1) Utan att det påverkar tillämpningen av förordning (EU) 2016/679 ska personer till vilka identitetskort eller uppehållshandling utfärdats ha rätt att kontrollera

personuppgifterna i handlingarna och i förekommande fall begära att uppgifter rättas eller stryks.

- (2) Uppgifter i maskinläsbar form ska bara inkluderas i identitetskort eller uppehållshandlingar i enlighet med denna förordning eller nationell lagstiftning i den utfärdande medlemsstaten.
- (3) Biometriska uppgifter som samlats in och lagrats i lagringsmedium på identitetskort och uppehållshandlingar får bara användas i enlighet med unionslagstiftningen och nationell lagstiftning för att kontrollera följande:
  - (a) Identitetskortets eller uppehållshandlingens autenticitet.
  - (b) Innehavarens identitet genom direkt tillgängliga jämförbara kännetecken, när uppvisande av identitetskort eller uppehållshandling krävs enligt lag.

Artikel 11

Övervakning

Senast tolv månader efter det att denna förordning har trätt i kraft ska kommissionen upprätta ett detaljerat program för övervakning av denna förordnings utfall, resultat och konsekvenser.

Övervakningsprogrammet ska ange vilka metoder som kommer att användas för att samla in uppgifterna och andra nödvändiga bevis och med vilka intervaller detta kommer att ske. Det ska närmare ange vilka åtgärder som ska vidtas av kommissionen respektive av medlemsstaterna när det gäller att samla in och analysera uppgifterna och de andra bevisen.

Medlemsstaterna ska tillhandahålla kommissionen de uppgifter och andra nödvändiga bevis som övervakningen kräver.

Artikel 12

Rapportering och utvärdering

- (1) Senast fyra år efter denna förordnings tillämpningsdatum ska kommissionen rapportera om genomförandet av den till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
- (2) Tidigast sex år efter förordningens tillämpningsdatum ska kommissionen genomföra en utvärdering av denna förordning och lägga fram en rapport om de viktigaste resultaten för Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. Utvärderingen ska genomföras enligt kommissionens riktlinjer om bättre lagstiftning.
- (3) Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta dessa rapporter.

Artikel 13

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med tolv månader efter ikraftträdandet.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande